

Realitet, men da den ærede Ordfører har sagt, at der ikke for ham var nogen Anledning til at komme ind paa selve Sagen, tror jeg dog, at jeg maa berøre den, og jeg skal gjøre det i al Korthed. Jeg skal endvidere forudsikke den Bemærkning, at det faar ganske klart for mig, og at jeg meget godt kan forstaa det Resultat. som Udvalget for Forretningsordenen er kommet til i sin Betænkning, hvad enten det fremtræder som Nertallets eller Mindretallets Indstilling. Det kan jeg meget godt forstaa, eftersom, saa vidt mig bekendt, ingen af de Herrer af Udvalget har den Erfaring i dette Spørgsmaal, at de kunde komme til et andet Resultat end det, de ere komne til. Jeg tvivler ikke om, at hvis de Herrer, der sidde i Udvalget, havde set og oplevet det, som jeg har set og oplevet, vilde de være komne til et andet Resultat. Det er min Overbevisning, at de da ligesom jeg vilde have talt med berettiget Harm om de Ting, som jeg har stemplet som gruppvækkende. Men, som sagt, at Udvalget og selvsjælgelig ogsaa Thinget ikke kan se paa disse Forhold med de samme Øine som jeg, kan jeg jo forstaa, da min Opfattelse skriver sig fra, hvad jeg selv har oplevet. Jeg skal ganske kortelig pointere, hvad dette er. Jeg havde ikke tænkt, at det var nødvendigt for mig at komme ind herpaa, men jeg skal nu gjøre det, dog kun ganske kort. Naar jeg har sagt til den ærede Minister, at Forholdene vare forskjelliges ved de forskjellige Afdelinger, saa er det jo Noget, som Enhver kan sige sig selv, at Forholdene maa være forskjellige, eftersom Mandstabet rekrutteres af Bønderkarle eller Kjøbstadbeboere. For blot at se, hvilken Indflydelse det kan have ligeoverfor Officerer og Underofficerer, om Mandstabet er fra Landet eller fra Kjøbstaden, skal jeg nævne, at der ude paa Amager Skæled, i Seiren der, var enkelte Underofficerer — det er navnlig ligeoverfor Underofficererne, at det kommer frem; i sin store Almindelighed gjælder det ikke om Officererne — som under Exercitsen lade det regne ned med Skjælds- og Haansord til Mandstabet fra den tidligste Morgen til den seneste Aften. Det er jo dog virkelig Noget, som Enhver kan sige sig selv, at for dem, der ikke ere vant til Sligt, maa det virke i høj Grad nedbrydende at høre paa en saadan Til-tale, og at det maa være tungt for dem, der komme ind i Tjenesten med en ærlig og alvorlig Villie til baade i Fredstid og i Krigens Dage at gjøre deres Bedste, at blive saaledes hundseede igjennem. Men hvad tro nu de Herrer, at de Menige gjorde? Naar Exercittiden var forbi om Dagen, samlede en Trup sig udenfor Keirpladsen og Teltene, og en af dem tog da fat paa at øve de Andre i de forskjellige Haandteringer, som de havde gennemgaaet. Det er jo en Selvsølge, at denne Menige, som forresten var en Kjøbenhavner, kom med de samme behagelige Udtryk, som Underofficererne brugte. Saa blev der jo nikket i Selederne, men han svarede: Hvad vilde I

fige med det? Det høre I jo fra Morgen til Aften, og det maa I jo kunne begribe, at det skal der til. Resultatet af, at de saaledes frivillig toge sig en Exercitur om Aftenen og exercerede trupvis — naturligvis for i Gjærningen at øve sig til at blive bedre Fædrelandsforsvarere — var, at det blev meldt, at saaledes gik det til. De Paagjældende maatte da stille ved Parolen for Majoren, og de afgave da den Forklaring, at det forholdt sig ganske rigtig som meldt, at En havde gaaet og skjældt dem ud, men han havde ogsaa sagt: Det hjælper ikke, at I klage over mig, for I se jo nok, at det er Coutume her. Majoren svarede da, at det var ham en Fornøielse, at der var godt Kammeratskab imellem dem, men at dette dog var noget for tykt; han saae jo nok, hvad der skulde sig derunder, og han vilde nu som en god Ven anmode dem om ikke oftere at gjentage disse Historier. Mandstabet sagde da: Ja, naar det ikke er passende, holde vi os naturligvis tilbage. Men lad os nu tænke os, hvilken Indflydelse paa Underofficererne dette kan have havt. De have ved denne Leilighed set, at det Mandstabs kunde de ikke byde Alt, og at det var Menneſter, for hvem det stod klart, at de ikke vare blot Maskiner, men levende Menneſter, og at de forlangte, at de Rettigheder, som de i det private Liv havde, ogsaa skulde gjøres gjældende her. Havde det nu været Bønderkarle, tro de Herrer da, at de kunde have baaret sig saaledes ad for at fremvinge en bedre Behandling? Nei, paa ingen mulig Maade. Naar jeg har sagt, at det undertiden er stet, at man har fundet Underofficerer i Kædestenene, og at det var det, som lærte dem Respekt for Mandstabet, saa har jeg ikke troet, at der deri kunde være nogen stor Forsælse, da jo dette maa anses for at være en Slags offentlig Hemmelighed, som Enhver kender. Jeg skulde mene, at Enhver, som har set det, jeg har set, at Underofficerer have stillet til Parade med det, som vi i Seledet kaldte „blaa Briller“, og som saa i de næste 8—14 Dage veglede i alle Regnbuens Farver, maa indrømme, at det, jeg er fremkommen med, ikke er Andet end Kjendsgjæringer. Det er indlysende, at naar jeg har sagt, at det var nødvendigt at behandle disse Folk som Gadedrenge, er det, fordi der, som foran anført, ikke er nogen anden Maade at hjælpe sig paa. Jeg anbefaler naturligvis ikke paa nogenjomhelst Maade denne Behandlingsmaade, men jeg siger kun, at det er faktisk, at det skal dertil, og det veed jeg, fordi jeg selv har set, hvorledes disse Folk have stillet til Parade. Og tro de Herrer, at de nogensinde have meldt det Mandstabs, der havde behandlet dem saaledes? Jeg har gjort Alt for ikke at faare hverken den One eller den Anden, hvilket ogsaa fremgaar af min Konklusion forrige Gang. Jeg har kun udtalt mig for at gjøre Forholdet klart og paavise det Uheldige, som